FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 8 juli 2004 *

I mål T-270/02,

MLP Finanzdienstleistungen AG, Heidelberg (Tyskland), företrätt av advokaten W. Göpfert,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av G. Schneider, i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av tredje överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån den 26 juni 2002 (ärende R 206/2002-3), genom vilket ansökan om registrering av ordmärket bestpartner avslagits,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen),

sammansatt av ordföranden J. Pirrung samt domarna A.W.H. Meij och N.J. Forwood,

justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen,

med beaktande av den ansökan som ingavs till förstainstansrättens kansli den 28 augusti 2002,

med beaktande av den svarsinlaga som ingavs till förstainstansrättens kansli den 19 december 2002,

med beaktande av de processledande åtgärder som vidtogs den 16 december 2003,

efter förhandlingen den 3 februari 2004,

följande

Dom

Målets bakgrund

1 Sökanden ingav den 20 juni 2001 en ansökan om gemenskapsvarumärke till Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) i enlighet med rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3) i ändrad lydelse.

2 Det varumärke för vilket registrering sökts är ordmärket bestpartner.

3 De tjänster som registreringsansökan avsåg ingår i klasserna 36, 38 och 42 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och som i den rättade versionen överensstämmer med följande beskrivning:

— "försäkringsverksamhet, försäkringskonsultation, försäkringsmäkleri; finansiella tjänster, finansiell konsultation, konsultation avseende besparingar och penningplaceringar, investeringskonsultation; finansiella analyser, förmedling av finansiella placeringar, speciellt bildande av aktiefonder; kapitalinvestering; finansiell förvaltning för tredje mans räkning; konsultation vid förvärv av fastigheter, fastighetsegendomskoncept för tredje man", som ingår i klas. 36,

— "Internettjänster, nämligen tillhandahållande, förberedande och erbjudande av information via mediet Internet", som ingår i klas. 38, och

— "databehandling för tredje man; utveckling, framställning, förbättring och uppdatering av program för text- och databehandling samt för processtyrning; teknik- och användningskonsultation avseende datorer och databehandlingsprogram; tjänster inom området för en Internettjänsteoperatör, nämligen framställning av program för lösning av branschspecifika problem på Internet, utformning och design av webbsidor, inrättande, upprätthållande och underhåll av Internetåtkomstmöjligheter samt invalsknutpunkter till Internet", som ingår i klass 42.

4 Granskaren avslog registreringsansökan genom beslut av den 2 januari 2002, enligt artikel 38 i förordning nr 40/94 med hänvisning till artikel 7.1 b och c samt 7.2 i nämnda förordning, med motiveringen att det varumärke som ansökan avsåg är ett vanligt uttryck som uppfattas som en beskrivande reklamslogan och som saknar särskiljningsförmåga, åtminstone i den engelsktalande delen av Europeiska unionen. Den 27 februari 2002 överklagade sökanden granskarens beslut till harmoniseringsbyrån enligt artikel 59 i förordning nr 40/94.

5 Tredje överklagandenämnden avslog överklagandet genom beslut av den 26 juni 2002 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet), med motiveringen att det kännetecken som ansökan avsåg dels helt och hållet saknar den särskiljningsförmåga som krävs, dels endast består av beskrivande upplysningar.

Parternas yrkanden

6 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, och

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

7 Harmoniseringsbyrån har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Parternas argument

8 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat i första hand att överklagandenämnden åsidosatt artikel 7.1 b i förordning nr 40/94 genom att felbedöma särskiljningsförmågan hos det varumärke som ansökan avsåg och i andra hand att överklagandenämnden åsidosatt artikel 7.1 c i nämnda förordning, genom att på ett felaktigt sätt tillämpa kriteriet om frihållningsbehov.

9 Sökanden har gjort gällande att de båda orden best och partner kan förstås på olika sätt. Detta bidrar än mer till att ordet bestpartner, som ett resultat av en sammansättning av dessa ord, inte har någon otvetydig betydelse och gör det möjligt för målgruppen, som består av genomsnittskonsumenter som dock är särskilt upplysta och skäligen uppmärksamma inom det känsliga området försäkringstjänster och finansieringstjänster, att urskilja de tjänster som sökanden erbjuder. Sökanden har understrukit att ordet bestpartner är en neologism som inte förekommer som enskilt ord i ordböcker och som borde granskas särskiljt från sina beståndsdelar.

10 Enligt sökanden följer det av dessa omständigheter att det kännetecken för vilket sökanden ansökt om registrering som varumärke för finansiella tjänster, försäkringstjänster samt databehandling på Internet, inte är beskrivande för dessa tjänster. Följaktligen föreligger det inte något frihållningsbehov att invända mot registreringen. Sökanden har i detta hänseende åberopat förstainstansrättens dom av den 31 januari 2001 i mål T-135/99, Taurus-Film mot harmoniseringsbyrån (Cine

Action), REG 2001, s. II-379, punkt 29, för att påpeka att ett kännetecken inte kan anses vara beskrivande i förhållande till tjänsterna om förhållandet mellan detta kännetecken och dessa tjänster är för oklart och obestämt. Sökanden har gjort gällande att endast de uppgifter som är direkt beskrivande, på ett klart och otvetydigt sätt, skall hållas fria i överensstämmelse med artikel 7.1 c i förordning nr 40/94. I förevarande fall skall kännetecknet bestpartner betraktas som en reklamslogan.

11 När det gäller resultatet av en sökning på Internet, som anges i punkt 4 i det ifrågasatta beslutet, har sökanden understrukit att det faktum att uttrycket i fråga används rikligt i handeln inte utgör ett tillräckligt skäl för att vägra registrering som varumärke enligt artikel 7.1 c i förordning nr 40/94. Sökanden har nämnt exempel på hur tecknet i fråga används som domännamn på Internet och har dragit slutsatsen att det sätt på vilket kännetecknet används inom handeln bevisar att det kan ange att tjänsterna härrör från ett visst företag.

12 Enligt sökanden följer det av dessa omständigheter att kännetecknet bestpartner inte saknar det minimum av särskiljningsförmåga som krävs enligt rättspraxis (förstainstansrättens dom av den 27 februari 2002 i mål T-34/00, Eurocool Logistik mot harmoniseringsbyrån (EUROCOOL), REG 2002, s. II-683, punkt 39). Sökanden har i detta avseende understrukit att avsaknaden av särskiljningsförmåga inte kan fastställas endast genom att konstatera att kännetecknet i fråga saknar inslag av fantasi eller inte är ovanligt eller iögonfallande (förstainstansrättens dom av den 5 april 2001 i mål T-87/00, Bank für Arbeit und Wirtschaft mot harmoniseringsbyrån (EASYBANK) REG 2001, s. II-1259, punkt 39).

13 Dessutom bör det faktum att andra liknande varumärken, särskilt varumärkena bestpartner classic och bestpartner topinvest, har registrerats såväl hos harmoniseringsbyrån som i medlemsstaterna, betraktas som en indikation på att det kännetecken som ansökan avser också bör anses godtagbart för registrering som varumärke.

14 Slutligen har sökanden hänvisat till de argument som den anfört inför harmoniseringsbyrån och har gjort gällande att de utgör en integrerad del av dess ansökan.

15 Harmoniseringsbyrån har bestridit samtliga grunder och argument som sökanden har anfört. Enligt harmoniseringsbyrån har överklagandenämnden med rätta avslagit sökandens ansökan om registrering av varumärket, särskilt eftersom detta saknar det minimum av särskiljningsförmåga som krävs.

Förstainstansrättens bedömning

16 Det skall inledningsvis påpekas att sökanden avslutar sin ansökan med en begäran om att dess inlaga inför harmoniseringsbyrån skall anses utgöra en integrerad del av dess grunder och argument i förevarande mål, detta för att undvika att "upprepa sig i onödan". Det följer emellertid av fast rättspraxis, med stöd av artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler som tillämpas på immaterialrättsliga tvister enligt av artikel 130.1 och artikel 132.1 i dessa regler, att en generell hänvisning till andra skrifter inte kan kompensera frånvaron av väsentliga delar av den rättsliga argumenteringen, som enligt ovannämnda bestämmelser skall återfinnas i själva ansökan, även om innehållet i en ansökan kan understödjas och kompletteras i specifika avseenden genom hänvisning till utdrag ur bifogade handlingar (förstainstansrättens dom av den 20 april 1999 i de förenade målen T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, LVM mot kommissionen, REG 1999, s. II-931, punkt 39). I den del ansökan innehåller en hänvisning till skrivelser som sökanden inkommit med till harmoniseringsbyrån kan den inte prövas, eftersom den generella hänvisning som den innehåller inte kan kopplas till någon grund som framställs i ansökan.

17 Vad gäller prövningen i sak bör det först och främst erinras om att "[v]arumärken som saknar särskiljningsförmåga" inte får registreras enligt artikel 7.1 b i förordning nr 40/94.

18 Vidare anges i artikel 7.2 i förordning nr 40/94 att "[p]unkt 1 skall tillämpas även om registreringshindren endast finns i ... en del av gemenskapen".

19 I detta hänseende skall särskiljningsförmågan bedömas enbart i förhållande till de varor eller tjänster som registreringsansökan avser och i förhållande till hur den relevanta målgruppen uppfattar varumärket (se exempelvis förstainstansrättens dom av den 20 mars 2002 i mål T-355/00, DaimlerChrysler mot harmoniseringsbyrån (TELE AID), REG 2002, s. II-1939, punkt 51).

20 Det är vidare inte bara den uttryckliga och direkta innebörden av orden som används i ett sammansatt kännetecken som skall beaktas, utan också de bibetydelser som de kan ha.

21 I förevarande fall har parterna koncentrerat sin argumentation kring det faktum att de två orden best och partner är engelska ord, men det skall konstateras att dessa ord dessutom förekommer med eventuella mindre variationer i andra språk inom gemenskapen, bland annat i nederländskan och tyskan. Eftersom det under alla omständigheter är tillräckligt att det finns skäl för avslag i någon del av gemenskapen för att ansökan om registrering av ett varumärke skall avslås, kan det konstateras att för det fall det visas att det föreligger registreringshinder i den engelsktalande delen av gemenskapen, som innefattar två medlemsstater, är den eventuella förekomsten av ett sådant hinder även i andra delar av gemenskapen utan betydelse i förevarande mål. Det kan därför anses att målgruppen i detta förfarande är en engelsktalande målgrupp.

22 Dessutom anser förstainstansrätten att målgruppen består av konsumenter som är särskilt upplysta och uppmärksamma med hänsyn till att de tjänster som berörs av ansökan om registrering av varumärke är av specialiserad karaktär.

23 I förevarande fall består kännetecknet uteslutande av orden best och partner, som båda återfinns framför allt i det engelska språket. Ordet best för tankarna till kvalitet och gör det möjligt för målgruppen att förstå att de har att göra med en vara eller en tjänst som är av högsta kvalitet. Ordet partner används med olika innebörd, bland annat inom området för tjänster för att beskriva förbindelser mellan enheter eller ett partnerskap, genom att frammana positiva bibetydelser som förtroende och kontinuitet i detta avseende. Överklagandenämnden angav nämligen med rätta i punkt 24 i det ifrågasatta beslutet att detta ord används i det moderna reklamspråket för att beskriva förhållandet mellan leverantören och kunden, i vilket den förstnämnda anses vara den senares "handelspartner".

24 Det kan därför konstateras att orden best och partner är allmänna ord som endast för tankarna till kvaliteten på de tjänster som levereras av ett företag till dess kunder (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 12 januari 2000 i mål T-19/99, DKV mot harmoniseringsbyrån (COMPANYLINE), REG 2000, s. II-1, punkt 26, som fastställdes efter överklagande genom domstolens dom av den 19 september 2002 i mål C-104/00 P, DKV mot harmoniseringsbyrån, REG 2002, s. I-7561, punkterna 13–25).

25 Dessa ord, vart och ett för sig, beskriver följaktligen de tjänster som avses. Ord som beskriver vissa varor och tjänster saknar emellertid även särskiljningsförmåga vad gäller samma varor och tjänster (förstainstansrättens dom av den 2 juli 2002 i mål T-323/00, SAT.1 mot harmoniseringsbyrån, som har överklagats, REG 2002, s. II-2839, punkt 40). Det skulle endast vara på annat sätt om det ord som blir följden av att de två orden sätts samman hade en annan betydelse än dessa ord efter varandra.

26 Den omständigheten att de två orden har satts samman, utan minsta grafiska eller semantiska ändring, utgör inte något ytterligare kännetecken som innebär att kännetecknet i dess helhet, ur målgruppens synvinkel, kan särskilja sökandens tjänster från de tjänster som tillhandahålls av andra företag (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 24 nämnda målet COMPANYLINE,

punkt 26). Ordet bestpartner ger intryck av att de två orden som det består av betyder den bästa partnern, på samma sätt som det uttryck som består av samma ord, men som inte är sammansatt, best partner. Det faktum att nämnda ord som sådant inte återfinns i ordböckerna, oavsett om det skrivs som ett ord eller som två, förändrar inte på något sätt denna bedömning.

27 Följaktligen saknar kännetecknet bestpartner, ur målgruppens synvinkel, det minimum av särskiljningsförmåga som krävs enligt rättspraxis (se exempelvis domen i det ovan i punkt 12 nämnda målet EUROCOOL, punkt 39), och överklagandenämnden har därför med rätta fastslagit att det registreringshinder som föreskrivs i artikel 7.1 b i förordning nr 40/94 blev tillämpligt på ansökan om registrering i förevarande fall.

28 Såsom framgår av artikel 7.1 i förordning nr 40/94 är det tillräckligt att ett av de uppräknade absoluta hindren för registrering är tillämpligt för att kännetecknet inte skall kunna registreras som gemenskapsvarumärke (domen i det ovan i punkt 24 nämnda målet COMPANYLINE, punkt 30). Av vad som ovan har anförts följer att förevarande talan skall ogillas utan att sökandens argumentation angående artikel 7.1 c i förordning nr 40/94 behöver prövas.

Rättegångskostnader

29 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Harmoniseringsbyrån har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall harmoniseringsbyråns yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Pirrung Meij Forwood

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 2004.

H. Jung

Justitiesekreterare

J. Pirrung

Ordförande